

— Ακούστε λοιπό, τὸν πανηγυρικὸν τῶν γονάτων. Εἰς τὴν ἀρχαιότητα...

— Άλλο μειδίαμα τῆς δεσποινίδος, μὲ κἄποιαν δόσιν εἰρωνείας αὐτό.

— Ωστε ήθελαν νὰ ἐκδηλώσουν ὑποταγήν, σεβασμόν, ἥγγιζον τὰ γόνατα τῶν ἴσχυρῶν. Οταν ἵκετευον τοὺς θεούς, ἔψαυον τὰ γόνατα τῶν ἀγαλμάτων. Άλλα καὶ σήμερον ἡ μεγαλειτέρα εὐλάβεια καὶ πίστις ἐκδηλοῦται διὰ τῆς γονυκλισίας. Ο πιστεύων, ὁ ἀγαπῶν, ὁ μετανοῶν γονυπετεῖ. Ο Οὐργκώ λέγει κάπου ὅτι καὶ ἡ ψυχὴ γονυπετεῖ...

— Εξακολουθήσατε καὶ χωρὶς τὸν Οὐργκώ...

— Λοιπόν, εἰς τὰ γόνατα τελειώνει τὸ καθ' αὐτὸν σῶμα καὶ ἀρχίζει ἡ κίνησις. Εἶναι οἱ συνδετῆρες τοῦ σώματος. Άλλα τὰ γόναταν ἔγειρι ποιήσιν. Εἶναι τὸ σύνορον μιᾶς τορνευτῆς κνήμης καὶ ἐνδεικτορίου μηροῦ.

— Μὰ φίλε μου, πέρνετε πολὺν κατήφορον.

— "Οσον δὲν πέργει τὸ τράμ; . . ." Οταν θέλομεν ίάκερράσωμεν τὸν διακαέστερον ἔφωτα, κάμπτομεν τὰ γόνατα μης καὶ τὰ γόνατα ἄγκαλιάζουμε ἐκείνης ποῦ ἀγαποῦμε. Οἱ ιππόται τοῦ Μεσαίωνος...

Μία ἀπότομος στάσις τοῦ τράμ, μὲ ἔραμεν καὶ σταματήσω κ' ἐγώ.

Ἐγχαμε φθάσῃ ἐπὶ τέλους εἰς τὸ τέρμα!

Τὸ σέρμα τῆς συζητήσεως δὲν εἶναι αὐτό. 'Απ' ἐδῶ θὰ ἡρχίζειν ὁ πανηγυρικὸς τῶν γονάτων.' Άλλ' ἡ συνεπιθάτις μου, ἡ ὄποια ἄλλως τε ἐφοροῦσε πολὺ κοντὰ φροέματα, ἔσπευσε γὰρ μὲ ἀπογαίρετίσῃ, ἵσως διὰ νῷ μὴ ἀκούσῃ τὴν συνέχειαν. 'Η ἀναγνώστριά μου πιθανὸν γὰρ θέλη ἐν τούτοις νὰ ἀκούσῃ τὸν διακοπέντα ὅμονον. "Ας ἐπιφυλαχθῇ νὰ διαβάσῃ τὸ πεζόν ποίημα, τὸ ὄποιον ἀσφαλῶς μίαν καλὴν πρωΐαν θὰ γράψω διὰ τὰ γόνατα.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΦΙΛΙΑ ΑΝΔΡΩΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

'Εξ ἀφορμῆς μιᾶς διαλέξεως

ΠΡΟ τινων ἡμερῶν γενομένην ἐν στενῷ κύκλῳ φιλοτέχνων σύντομος διάλεξις τῆς «γοραφούσης» εὐγενοῦς δεσποινῆς, ἥτις νομίζει ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ ἀνδρός καὶ γυναικὸς ἀγνὴ φιλία ἀνευ ἐρωτικῆς ὀπισθοβούλιας, δύναται νὰ προκαλέσῃ εὐρυτέραν συζύτησιν μετά τὴν δημοσίευσιν τῆς ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ». Εἰς ἐμὲ τούλάχιστον, ἀκροατὴν τῆς διαλέξεως ἔκεινην, δίδει ἀφορμὴν νὰ διατυπώσω διὰ τὰς ίδιας «Πινακοθήκης» διὰ προφορικῆς εἰπα εἰς τὴν φιλότεχνον ὄμιλόντοιαν, ἀμα ἥκουσα τὰ ὑπ' αὐτῆς λεζέντα.

Τὸ γυναικολογικὸν τοῦτο ἡ κοινωνικὸν ἔγητημα εἰχεν ἀνακινηθῆ ἐσχάτως ἐν 'Αμερικῇ ἓποδὲ φιλομερίδος ἥτις ἀδημοσίευσε πολλὰς καὶ διαφόρους γνώμας ποιητῶν καὶ συγγραφέων καὶ γραφουσῶν Εὐδωπαίων καὶ Ἀμερικανίδων. Παρακολούθησας δὲ τὴν ἔκει συζήτησιν ἔσπενσα νὰ γνωσίσω εἰς τὴν ὄμοεμνή μας φύλην «φράφουσαν» ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν γνωματευσάντων περὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ ἔθιξε διὰ τῆς διμήλιας της, ἀπέκλινεν ὑπὲρ τῆς γνώμης τοῦ Σαμόντ-Μπεβ, εἰπόντος ὅτι «ἡ φιλία ἀνδρός καὶ γυναικὸς εἶναι ἡ μεγάλη λέξις τῶν γυναικῶν εἴτε διὰ νὰ εἰσάγουν, εἴτε διὰ ν' ἀποπέμπουν τὸν ἔφωτα».

Τὴν γνώμην ταύτην, ἕποδὲ καὶ τὴν ἔκφραστικότερας, μᾶλλον κτυπητάς δηλαδὴ φράσεις, εἶχον διατυπώσει ἀπὸ τῶν ἀρχαίων χρόνων μέχρι τῶν παθ' ἡμᾶς πολυάριθμοι συγγραφεῖς καὶ λογοτέχναι ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Άλλα νομίζω ὅτι καὶ ἡ ἐν γένει ἰστορία δὲν ἀναφέρει παραδείγματα τοιούτου εἴδους ἀδελφικῆς φιλίας μεταξὺ ἀνδρός καὶ γυναικὸς οἴλα τὰ τῆς φιλίας τοῦ Δάμιονος καὶ Φιντία, τοῦ Ὁρέστου καὶ

Πύλαδον καὶ ἄλλων πολλῶν δινάδων, καίτοι ἐν τισι τούτοις ὑπελάγησιν καὶ ἄλλα αἰσθήματα στοιχῆς, ἀλλοιοῦντα τὴν ἀγνότητα τοῦ φιλικοῦ αἰσθήματος, διετεπάθη ὑπὸ τῆς ὁμιλητρίας μας.

Άλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου, αἱ γνῶμαι τῶν φιλοσοφησάντων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς ἀνοθέτουν, ἀδόλους καὶ ἀκινδύνου, οἵτως εἰπεῖν, φιλίας δὲν ἀποδέχονται τὴν ὑπαρξίαν ἢ μᾶλλον τὴν ἐπὶ μακρὸν διατήρησιν τοιαύτης φιλίας, ἡ ὄποια δημοιάζει πρὸς τὰ γνωστὰ πυρεῖ, τὰ ὄποια εἶναι ἀκίνδυνα ἐφ' ὅσον δὲν προστείθονται ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ κυτίου. Η φιλότεχνος ὁμιλήτρια μις ἐλημονήσειν ὅτι οἱ ἔχοντες τὴν γνώμην της ἀνδρες ἔχουν καὶ πλευρὰ καὶ ἡ προστριβὴ τοιούτων πυρείων, ὅτι σπίρτων ἡ πνευμάτων, ἐπὶ τοιούτων πλευρῶν δὲν εἶναι ἀκίνδυνες, ἐπεὶ δὲν μεταδίδουν τὴν σπινθῆρα εἰς τὰ πυρεῖα.

Η σειρὰ τοιούτων σκέψεων ἡ παραβολῶν δύναται νὰ μᾶς φέρῃ εἰς κατήφορον, πρὸ τοῦ ὄποιων ὅμως ὑπάρχει ὑπόμνησις διμοία περίπου πρὸς τὴν τῶν θεατρικῶν προγραμμάτων, ἀτίνα προαγγέλλουν ὅτι ἡ παράστασις ἀπαγορεύεται εἰς τὰς δεσποινίδας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς δεσποινίας. διὰ τοῦτο περιορίζομαι εἰς τὴν παρέλασιν τῶν δημοσιευθειῶν ἐν τῇ 'Αμερικανικῇ ἐφημερίδι, γνωστῶν ἀλλως, γνωμῶν τῶν μετά κάρδους ἀποφανθέντων ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Δὲν ἀγαρέρω πρώτην τὴν γνώμην τοῦ Κορηνηλίου, ὃστις ἔγραψεν ὅτι ἡ φιλία γυναικός καὶ ἀνδρός μᾶς διδηγεῖ εὐκόλως εἰς τὸ 'Ἐφωτα διότι ἄλλοι κατηγορηματικότερον εἰπον ὅτι ἡ τοιαύτη φιλία εἶναι μικρὰ δημογέλακτος ἀδελφῆ τοῦ ἔφωτος· ἄλλοι δέ, διὸ δ. Α. Γκυγιάρο, ὅτι ἡ φιλία ἀνδρός καὶ γυναικὸς εἶναι τεφέλη διαφανής, ὅπισθεν τῆς διποίας ἀνατέλλει ὁ ἔφωτος.

Τὴν ίδιαν γνώμην διετύπωσαν καὶ ἄλλοι καὶ

λαι, μὲ ἄλλας λέξεις καὶ συμπεράσματα· ως π. χ. ὁ Μαινάρ, ὅστις γνωματεύει ὅτι διὰ τοῦ ποτε δὲν εἰναι φίλος μᾶς γνωμακός, ὅταν δύναται νὰ εἰνε ἔραστής της, ή ἡ κ. Δὲ Πιτζέν, ητις ἀνετιφυλάκτως ἀποφαίνεται ὅτι «εἰς μάτιην γυνή ἀξιαγάπητος κολακεύεται διὰ τὴν φύλουν, διότι διὰ τοῦ ποτε δὲν εἰνε ἀπλοῦς φύλος γνωμακός ἀξιαγάπητος, ἐπειδὸς ἂν γίνεται ἀπηγχολημένος ἀλλαζοῦ καὶ τότε κινδυνεύει αὕτη νὰ δημιουργήσῃ ἔρωτα μάτιτον». Σημειώτεον δὲ ὅτι η κ. Δὲ Πιτζέν διμιλεῖ πάντοτε περὶ γνωμακός, ητις ἐπιδεκνεῖται ὥρατον πρότοπον, ὥρατα στέρνα, ὥραίους βραχίονας καὶ ὥραίας χειρας, πρός τὴν διόποιαν δὲν εἰνε δυνατόν νὰ διμιῇ εἰς ἀνήρ ἀταράχως· δικαιολογεῖ δὲ τὰς ἔχοντας τοιαῦτα ὥρατα σωματικά θέλησηρα, ἐάν κολακεύονται ἐκ τῆς ἐπιδείξεως των διότι, ὡς λέγει, «παρὰ πᾶσαν τὴν ἀρετὴν τὴν διόποιαν εἰς τοιαύτας γνωμακας, αὗται ἀποδέχονται τὰ ἄγρωμα των, ητοι τῶν θελγήτρων των».

Ἀπέναντι τῆς γνώμης ταύτης, ητις μυρίζει διλίγην ὑλιστικότητα, ἀντιτάσσονται ἐναντίαι γνώμαις, ὡς η τῆς κ. Δὲ Σιμιάνης ητις πιστεύει ὅτι η φιλία ἀνδρὸς πρός γνωμακά καὶ τ' ἀνάπαλιν ἀγαπληροῦ τὰς μεγίστας τῶν ἡδονῶν. 'Ἄλλος' ὑπάρχει γνώμη τοῦ Διδερώ, ἀντιτιθεμένη πρός τὴν γνώμην τῆς κ. Σιμιάνης, ητις θέλει νὰ παραστήσῃ ἕαυτὴν ὡς μὴ ἐνδιαφερομένην διὰ τὴν ὑλικήν της ητοι τὴν σωματικήν της ὑπόστασιν. 'Ο Διδερώ, λοιπὸν οὗτος συζητῶν ἀλλοτε ἐπὶ τοῦ ζητήματος ἀντιτίθεται ὑπάρχοντας γνωμακες πλασμένα μόνον διὰ φιλίαν, ἀποφαίνεται διὰ ὑπάρχοντας γνωμακες αἱ διόποια εἰνε ἀνδρες καὶ ἀνδρες οἱ διόποιοι εἰνε γνωμακες, προκειμένου δὲ γὰρ ἐκλέξῃ μεταξὺ τοιούτων ἀρσενικούτηλώνων, συμπεραίνει ὅτι εὐχαριστώς θὰ ἔκαμψε φίλην μίαν γνωμακά η διόποια εἰνε ἀνήρ.

¶

Ἄλλος καὶ αὐτοὶ οἱ συντασσόμενοι ὑπὲρ τῆς γνώμης ὅτι δύναται νὰ ὑπάρχῃ φιλία ἀγνή μεταξὺ γνωμακός καὶ ἀνδρός, δὲν ἀποκλείουν ἐντελῆς τὴν ἐν ταύτῃ ἔρωτικήν διποιοθεούσιαν. 'Ο Τομᾶς π. χ. προτιμᾶ νὰ ἔχῃ φίλον ἐναὶ ἀνδρῷ διὰ τὰς φριβεράς περιστάσεις τοῦ βίου, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ διὰ τὴν καθημερινήν εὐτυχίαν του, τὴν φιλίαν γνωμακός. 'Ο Γκυνιάρ δέχεται διὰ η φιλία γνωμακός, ητις παρέχει τὴν ἔρωτικήν εὐδαιμονίαν, δύναται νὰ μᾶς παρέχῃ τὰς ἀφοσιώσεις καὶ τὰς ἡδύτητας τοῦ φιλικοῦ λεγομένου αἰσθήματος. 'Άλλος' η κ. Δε Λαμπέρος ἐπερχούρησεν εἰς λεπτομερείας ἐν τῇ συζητήσει, ἂν η φιλία δύναται νὰ ὑφίσιαται μεταξὺ ἑτεροφύλων προσώπων καὶ γνωματεύει ὅτι τὸ τοιούτο εἰνε σπάνιον καὶ δύσκολον διότι «ἀπαιτεῖται περισσοτέρα ἀρετὴ καὶ ἔγκρατεια». Ἀποφαίγεται δὲ ὅτι δὲν εἶναι ἀξιας τοιαύτης φιλίας γνωμακες μὴ γνωρίσασι η τὸν ἐν χρήσιει ἔρωτα, ὡς εἶναι ἀνάξιοι τοιαύτης μετά γνωμακός ἀγνῆς φιλίας οἱ ἀνδρες οἱ διόποιοι «δὲν φαντάζονται ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἔχῃ η γυνὴ τὰ χαρίσματα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας δελεαστικότερα ἀπὸ τὰ τῆς καλλονῆς».

Ως γίνεται δῆλον ἀπὸ τὴν σειρὰν τῶν γνωμῶν τούτων, πάντοτε τίθεται ὡς βάσις συζητήσεως γυνὴ ἐλκύουσα διποιοθέτητο διὰ θελγήτρων, οἰα τὰ ὑπὸ τῆς κ. Δε Πιτζέν ὑποδειχθέντα. 'Άλλος' η πλειοψηφία τῶν ἀποκρούντων τὸ δυνατόν τῆς ὑπάρχεως τοιαύτης ἀνοθύτου φιλίας ἀποκλίνει εἰς τὴν ἐναντίαν λόντιν τοῦ

ζητήματος, ὅπερ ἔθετεν ὡς δοῦσα ἀφοριὴν εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας δέσποινα, ἢν ποδὲ διποιοθέτει τὸ κοινὸν καὶ ὡς θεατρικὴν συγγραφέα μονοπράκτου ἔργου. Ἐπειδὴ δὲ ἔχει διποιοθέτην πολλὴν εἰς τὰς γνώμις τῶν ἐχόντων διεθνῆ φιλίην, ἔνεργον ποιητῶν, τῷ ιπτενθυμιζοῦ καὶ ἄλλας γνώμις των, οἷον τοῦ Ροστύν, εἰπόντος ὅτι η φιλία ἀνδρὸς καὶ γνωμακός εἶναι θεία μὲ μάτια ἔξαδέλφης, πολλάκις γείτονος τοῦ ἔρωτος, τὴν τοῦ Ὁκταβίου Φεγιέ, εἰπόντος ὅτι «οἱ ἄνδρες παραμελοῦν τὰς γνωμακας ἀπὸ τὰς διόποιας δὲν περιμένουν εἰπὶ μόνον φιλίαν καὶ περιποιοῦνται ἐπείνας ἀπὸ τὰς διόποιας περιμένουν κατὶ περισσότερον». Καθαρότερα δὲ ἔθηκαν τὰ ζητήματα διὰ Παύλου Μπουρζέ, εἰπὼν ὅτι η φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γνωμακός εἶναι ἔρως κηρεύσας ἢ ἔρως παρθένος, καὶ διὰ Δε Σεγγύν, διὰ φράσας διότι ἡ γυνὴ ἐκλέξῃ ἀνδρὸς ὡς φίλον, διπάροις χροιά τις ἔρωτος εἰς τὴν φιλίαν αὐτῆν μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γνωμακός. «Ψύδεται, ἔγραψεν ἄλλος συγγραφέν, διὰ Μαλφελάτρο, τὸ ὥρατον φύλον ίσχυριζόμενον ὅτι η ἀπλῆ φιλία δύναται ἀγεν τοῦ ἔρωτος νὰ ικανοποιήσῃ τὴν ψυχήν του· διότι διὰ τοῦ ἔρωτος διεκδικεῖ ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν γνωμακῶν, τουλάχιστον τὸ ήμισυ».

Τοιαύτας παραπλησίας γνώμας δύναται νὰ ἴδῃ η φίλη διμιλήτρια εἰς πολλὰ κοινωνικά μυθιστορήματα ἢ δράματα, μάλιστα δὲ εἰς τὸ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δημιουσιεύμενον ἐν μεταφράσει ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐρωτικὴ φιλία». Διὰ αὐτοῦ η μυθιστοριογράφος κ. 'Ερμίνα Λεκόντ Ντύ Νουν,—διπώς τὴν μεταφράζουν—ἐκθέτει τὰς μεταπτώσεις τῆς φιλίας εἰς ἔρωτα καὶ τ' ἀνάπαλιν. Εύφυως δ' ἔχαρακτήρισε διὰ τοῦ τίτλου τοῦ μυθιστορήματος τῆς τὸ ἀνάμικτον τοῦτο μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γνωμακός αἴσθημα ὡς ἔρωτικὴν φιλίαν, η φιλίαν ἔρωτικήν, ὅπερ ταῦτο.

¶

'Ορθόν εἶναι νὰ σταματήσῃ ἔως ἐδῶ η ἔξελιξις τοῦ ἀκανθύδους ζητήματος, διὰ τὸ ἀσκανδάλιστον ὑπομήνας εἰς τὴν σοβαρὰν φιλότεχνον Δέσποινα ὅσα ἄλλοι εἰπον περὶ τοῦ ζητήματος, ὅπερ ἔθιξεν, τῷ συνιστῶ νὰ μῆ ἀνταπαντήσῃ εἰς τ' ἀνωτέρω διότι θὰ πελαγώσωμεν ἄλλως η συζητήσις ἐπὶ τοιούτων θεμάτων δὲν περιστοῦται διὰ παρελάσεως γνωμῶν ἔστω καὶ συγγραφέων διεθνῶν φήμης συνγραφέων, τοῦ Α. Βαθενάργγη, εἰπόντος ὅτι αἱ γνωμακες δὲν ἡμποροῦν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ὑπάρχουν ἀνδρες ἀποβλέποντες εἰς αὐτάς ἀγεν τοῦ ιδιοτελείας. 'Ισως δὲ ἄλλος συγγραφέν, διὰ Δε Σεγγύν ἔθηκε τὸ ζητήμα εἰς τὴν θέσιν του, γράψας ὅτι «πρέπει ν' ἀφήσωμεν τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον του, ν' ἀφήσωμεν τοὺς ἀγνώστους ν' ἀπολαμβάνουν ὅτι οἱ νόμοι τῆς φύσεως ἐπιβάλλουν. Καθορίζει δὲ τὴν θέσιν τοῦ ζητήματος ὡς ἔξης; Αἱ γνωμακες ἃς ζῶσι διὰ τὴν μητρικήν στοργήν καὶ τὸν ἔρωτα, διὰ αὐτάς δὲ η φιλία μετ' ἀνδρῶν ἃς εἶναι τὸ δευτερεύον ἐνδιαφέρον τῆς ζωῆς των».

Ταῦτα ἐπιστέλλει τὴν φιλοτέχνη φιλίας διμιλήτρια διὰ μετερρότερος, λόγω πρεσβείων, ητοι διὰ γηραιότερος τῶν ἀκροατῶν τῆς συντόμου διαλέξεως τῆς

ΤΙΜ. ΑΜΠΕΛΑΣ